

villien skulde lide Skade ved det Forlig, som nu forhaabentlig om kort Tid træffes. Jeg tror det ikke, jeg tror tværtimod, at vi, naar denne Sag er gennemført, langt lettere kunne faa Befolkningen i Tale og faa den til at se rent saglig paa dette Spørgsmaal, saa at de Anskuelse, vi nære, maa kunne vinde frem, og vi til den Tid, Spørgsmaalet ligger for, rolig kunne træffe Afgørelsen udelukkende ud fra saglige Motiver. I saa Henseende nærer jeg ganske de Anskuelse, den højtærede Konseilspræsident i Formiddags saa smukt fremsatte.

Inden jeg slutter, maa jeg have Lov at gøre det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) en halv Undskyldning. Nu vil jeg for Resten sige, at mine Udtalelser om det radikale Venstres Forhold til „de 27“ og til Forsvarsministeren havde jeg bygget paa Udtalelser i de Radikales Hovedorgan, og jeg kunde citere mere derfra. Men jeg lægger ikke saa megen Vægt derpaa. Jeg undtog udtrykkelig det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik), der i Tide havde vist sin renlevde politiske Kyskhed, idet han allerede paa et Tidspunkt, hvor der slet ikke var Tale om, at han vilde blive berørt, sagde: Tre Skridt fra Livet, jeg kan ikke taale, at I komme mig nær! Og jeg skal gerne indrømme, at det radikale Venstre efter den Fremstilling, det ærede Medlem fra Ringsted gav, gennemgaaende har været i højeste Grad (Afbyrdelse: Hæderlig!) — hæderlig? Det vil jeg dog gaa ud fra, at alle have været, men man kan jo være hæderlig og dog være forelsket i „de 27“. Det er jeg et levende Bevis paa. Men jeg gaar altsaa ud fra, at den politiske Kyskhedsfølelse, der er særegen for det ærede Medlem fra Middelfart, naar Talen er om „de 27“ og den højtærede Forsvarsminister, i al Almindelighed har hersket i det radikale Venstre, der overfor den Fristelse, der laa i Tanken om at komme med ind i et Regeringsflertal, dog øjeblikkelig har sagt Nej til denne Fristelse og afvist Tanken som ganske umulig. Jeg skal altsaa ikke fremsætte andet, end hvad jeg har Lov til at hævde, nemlig at „Politiken“ for 27. Juni og det Nummer, jeg læste op, for den 12. August i høj Grad henpege paa Gruppen „de 27“, men jeg indrømmer straks, at man ikke henpegede paa Gruppens Formand, men det har jeg heller aldrig sagt. Men, som sagt, hvordan det radikale Venstre vil komme i Samarbejde med „de 27“, naar de ikke ville have noget med deres For-

mand at gøre, hører til den Slags Ting, jeg ikke begriber.

Maa jeg slutte (*Stemmer: Ja!*) — men jeg vil ikke lige straks — med et Par Ord i Anledning af en Udtalelse af den højtærede Konseilspræsident i Eftermiddag. Jeg tror ikke, at vi fra vor Side ere i Stand til — jeg ved i alt Fald, at jeg ikke er det — at føle en saa høj Grad af Tilfredshed, som den højtærede Konseilspræsident mente, vi burde føle. Det er vor eller i alt Fald min Overbevisning, at der burde have været ofret noget mere paa Forsvaret. Det er min Tro, at det Offer, der i dette Øjeblik bringes paa det politiske Alter ved Fæstningens Nedlæggelse, er unødvendigt og utilstedeligt. De Vilkaar, vi have maattet underkaste os, have ikke kunnet føre os uden om dette, og vi ere gaaede med til denne rent politiske Afgørelse. Der vil jeg gerne sige i Anledning af de Udtalelser, der kom fra den højtærede Konseilspræsident, at jeg tror, at det, der i nogen Grad forsoner os indenfor vore Rækker, baade ude blandt Vælgerne og her inde paa Rigsdagen, med det mindre forsvarlige i militær Henseende, er, at vi dele den højtærede Konseilspræsidents Ønske om, at denne den sidste Rest fra Provisorietiden, den provisoriske anlagte Landbefæstning, ved den Afstemning, der vil finde Sted her i Tinget, maa komme ud af Verden. Vi have Tro paa, at vi ere i Stand til at oparbejde i den almindelige Vælgerbefolkning Tillid til og Tro paa Forsvarssagen, og vi ere villige til og ønske at arbejde under samme Kaar som alle de andre Partier i denne Sal. Ogsaa denne Betragtning har i nogen Grad kunnet forsoner os med at skulle slutte os til den højtærede Konseilspræsidents Kabinet og være med til at yde det parlamentariske Grundlag. Jeg bemærkede i Lørdags, at det var, fordi vi ønske det parlamentariske System bevaret, og jeg tilføjer i Dag, fordi vi ogsaa derved bidrage til at faa den sidste Rest af Bitterheden fra Provisorietiden ud af Verden, saa vi her-efter staa frit til denne Sag omkring paa Vælgermøder, hvor de politiske Valg og dermed Landets Sager afgøres.

Hedegaard: Det ærede Medlem fra Grenaa (Pedersen-Nyskov) udtalte, at vi radikale Venstremænd stadig true med Vælgerne. Men jeg vil bede det høje Ting have Opmærksomheden henvendt paa Begyndelsen af det ærede Medlems Tale, for han kom ikke ret langt, før der ligesom